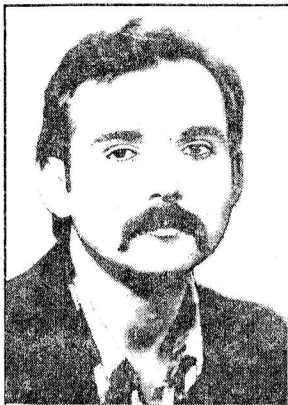

Микола ТИМЧАК

м. Дубне

* * *

*Пам'яті
Любові Лебідь*

Ой з-під зеленого дуба
барвінок в'ється.
Від молодого і молоді
коровай шлеться.
Десь тут має бути,
нехай дасться чути
Пам'ять наша!

Пасха була. Літали янголи хмар пречисті.
Вдосвіта снівся березам білий березовий хрест,
Перемовлялися птахи у молодому листі,
Хлопці дівчат будили тихим «Христос воскрес».

Пасха була. Із дому передали свячене.
Після сумної молитви тріскали крашанки...
Раптом роздерло тишу навпіл вогнем шаленим,
І надовкола із лісу закровавіли зірки.

Боже, воскреслий Боже! Як їм хотілося жити.
Як вони мужньо вмирили у великоднім бою.
Навіть останній постріл не обірвали «совіти» -
Юне дівча пустило кулю у скроню свою.

Ой з-під зеленого дуба барвінок в'ється.
Від молодого і молоді коровай шлеться.
Десь тут має бути, нехай дасться чути
Україна!

Вільна, сумна Україно, мамо козацького роду!
Хлібом тебе обсилають; правда, сумний коровай.
Згинули діти, мамо, та й за твою свободу.
Ти у Великдень Волі їх пом'яни-згадай.

Ой з-під зеленого дуба барвінок в'ється.
Від молодого і молоді коровай шлеться.
Десь тут має бути, нехай дасться чути
Воля!

* * *

Я - сніг, який іде дорогами небес,
Через твої думки, через твої зіниці.
Ти чуєш, як тобі побіля теплих перс
Перелітають ніжно-білі птиці?

Я - сніг, який іде крізь доли і роки,
Крізь чорне вороння, що надовкола криче.
Чом ти мені раніш не подала руки?
Чи ж не постерегла, як сніг іде і плаче?

Закутаю тебе у завірюху мрій.
У втомленій душі зів'ю гніздо зірчасте.
Я - сніг, який іде, а ти лише зумій
Не дати перейти мені в тобі і - впасти.